
Hız. Ömer'in oğullarından biri olan Abdullah bin Ömer(r.a.) bir gün 40 paralık bir mesele için çarşıda şiddetli bir münakaşa ve pazarlık etti. Onun bu tavrını gören bir başka sahabi, büyük İslam halifesi Hz. Ömer'in oğlunun bu kadar küçük bir miktar için hararetili münakaşasını tuhaf bir cimrilik...

Hız. Ömer'in oğullarından biri olan Abdullah bin Ömer(r.a.) bir gün 40 paralık bir mesele için çarşıda şiddetli bir münakaşa ve pazarlık etti. Onun bu tavrını gören bir başka sahabi, büyük İslam halifesi Hz. Ömer'in oğlunun bu kadar küçük bir miktar için hararetili münakaşasını tuhaf bir cimrilik olarak görüp garip karşıladı.

Sonra merak saikasıyla Hz. Abdullah'ın peşine düştü. Onun evinin kapısında bekleyen bir fakirin yanında bir müddet oyalandığını ve sonra içeri girdiğini gördü. Birazdan Hz. Abdullah evinin diğer kapısından çıktı ve o kapıda bir fakir daha görerek yanına gidip biraz yanında kaldı. Sonra da gitti. İyice meraklanan sahabi, fakirlerin yanına giderek, Hz. Abdullah'ın yanlarında ne yaptığını sordu. Her ikisi de onun kendilerine birer altın verdiğini söylediler. Şaşkınlığı iyice artan sahabi, sonunda meseleyi doğrudan Hz. Abdullah'a sormaya karar verdi. Çarşıda 40 para için hararetle pazarlık yaparken fakirlere bu kadar cömert davranmasının hikmetini bizzat ona sordu. Şöyle bir cevapla karşılaştı:

“Çarşıdaki vaziyet iktisattan ve kemal-i akıldan [akıllılıktan] ve alışverişin esası ve ruhu olan emniyetin, sadakatin muhafazasından gelmiş bir hâlettir, hisset [cimrilik] değildir. Hanemdeki vaziyet, kalbin şefkatinden ve ruhun kemalinden gelmiş bir hâlettir. Ne o hissettir ve ne de bu israftır.”